

UZASADNIENIE

H. A. został oskarżony o to, że: w dniu 22 kwietnia 2015 roku w P., woj. (...) wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Łęczycy, zakazowi sygn. akt II K 282/10, prowadził rower na drodze publicznej, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu, co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Łęczycy wyrokiem zaocznym z dnia 28 września 2015 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 381/15, uznał oskarżonego H. A. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 244 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a wydatki przejął na rzecz Skarbu Państwa.

Przedmiotowy wyrok zaskarżył apelacją oskarżony H. A. w części, co do wymiaru kary, na swoją korzyść.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił, jak należy rozumieć treść apelacji, rażącą niewspółmierność, surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności, bez uwzględnienia wszelkich aspektów czynu oraz okoliczności odnoszących się do jego osoby, w tym złego stanu zdrowia.

W konsekwencji oskarżony wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju w postaci grzywny lub ograniczenia wolności (prac społecznie użytecznych).

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Złożona w sprawie apelacja przez oskarżonego H. A. dała podstawę do kontroli instancyjnej wyroku wydanego przez Sąd I instancji, co skutkowało uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi meriti. Rozstrzygnięcie to nastąpiło z przyczyn, które Sąd wziął pod uwagę z urzędu, a które doprowadziły do wniosku o rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku w ujęciu art. 440 kpk. Podkreślić należy, że Sąd odwoławczy ma prawo i obowiązek zbadania sprawy pod względem merytorycznym i prawnym nie tylko w granicach złożonego środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic, w celu stwierdzenia czy nie zachodzi oczywista, rażąca niesprawiedliwość wyroku. Obowiązek ten spoczywa na Sądzie odwoławczym nawet w wypadku cofnięcia złożonej apelacji, o czym przesądza treść art. 432 k.p.k.

Rażąca niesprawiedliwość wyroku w ujęciu art. 440 kpk zachodzi w takiej sytuacji, gdy wydane orzeczenie w sposób oczywisty, ewidentny, jaskrawy narusza poczucie sprawiedliwości. Jest to sytuacja, gdy Sąd I instancji dopuścił się zasadniczych błędów, naruszających zasady procedowania, jak i normy materialne. Przesłanka z art. 440 kpk dotyczy bowiem niesprawiedliwości orzeczenia w sensie materialnym, jak również procesowym, które nie dają się pogodzić z istotą i zasadami procesu karnego, a jednocześnie mają wpływ na ostateczną treść orzeczenia. W przedmiotowej sprawie doszło do rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku, dającej podstawę do uznania, że Sąd meriti dopuścił się oczywistej obrazy prawa procesowego (art. 438 pkt 2 kpk), która skutkowałą błędnymi ustaleniami faktycznymi (art. 438 pkt 3 kpk), prowadzącymi w konsekwencji do skazania H. A. w oparciu o ustalenia faktyczne, które nie sposób uznać za prawidłowe. Kwestia ta jest o tyle istotna, iż rażąca niesprawiedliwość orzeczenia nie jest samoistną przesłanką odwoławczą, a jest powiązana z przesłankami wskazanymi w art. 438 kpk. W przedmiotowej sprawie przesłanki te zostały spełnione, co statuowało obowiązek, z uwagi na charakter naruszeń, wydania orzeczenia kasatoryjnego. W sytuacji, gdy wydane orzeczenie narusza podstawowe normy prawne w zakresie obowiązku określonego rozstrzygnięcia, nie znajduje oparcia w zastosowanych przepisach prawa, a błąd Sądu jest istotny, nie zachodzi możliwość utrzymania w mocy tak wadliwego wyroku (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 3.06.2014 roku, IV KK 437/13, LEX nr 1478714; z dnia 23.10.2013 roku, IV KK 286/13, Prok. i Pr. 2014, nr 1, poz. 21; z dnia 8.12.2010 roku, III KK 126/10, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 2463). Zaznaczyć również wypada, że w przypadku stosowania art. 440 kpk nie jest ważny kierunek środka odwoławczego, a uchylenie zaskarżonego

wyroku następuje niezależnie od kierunku tego środka. Istotnym jest, aby została spełniona przesłanka polegająca na zaskarżeniu wyroku, co w niniejszej sprawie nastąpiło, a to dało podstawę do kontroli odwoławczej owego wyroku również w kontekście art. 440 kpk, przy czym kierunek złożonego środka odwoławczego ma jedynie istotne znaczenie w zakresie ewentualnej zmiany tego orzeczenia, nie zaś zasadniczo w wypadku jego uchylecia (tak w nadal aktualnych na tym tle orzeczeniach Sąd Najwyższy w: postanowieniu z dnia 10.01.2013 roku, II KK 133/12, OSNKW 2013, nr 11, poz. 97; wyroku z dnia 20.01.2011 roku, V KK 266/10, Prok. i Pr. 2011, nr 6, poz. 16; Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20.05.2010 roku, II Aka 105/10, KZS 2010, nr 9, poz. 57).

W przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia przepisów i sposobu procedowania przez Sąd I instancji w sposób oczywisty, co skutkowało istotnymi błędami w sferze ustalenia faktów dających podstawę do przypisania H. A. sprawstwa i winy w stosunku do zarzucanego, w konsekwencji przypisanego, czynu.

W niniejszej sprawie H. A. stanął pod zarzutem popełnienia czynu z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Czyn ten miał polegać na tym, że w dniu 22 kwietnia 2015 roku w P. H. A. jechał rowerem po drodze publicznej wbrew zakazowi, który został orzeczony przez Sąd Rejonowy w Łęczycy w sprawie o sygnaturze akt II K 282/10. Jednocześnie dokonując ustaleń w sprawie Sąd I instancji wskazał, że w sprawie o sygnaturze akt II K 282/10 Sąd Rejonowy w Łęczycy wydał w dniu 22 lipca 2010 roku wyrok łączny, w którym w punkcie I wymierzył H. A. łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów w lądowej strefie ruchu na okres 5 lat (k. 42). Ponadto ustalił, że przedmiotowy łączny środek karny „rozpoczął swój bieg od dnia uprawomocnienia się wyroku, czyli od dnia 29 lipca 2010 r. i obowiązywał do dnia 29 lipca 2015 r.” (k. 44 – 45). Z analizy treści wyroku oraz uzasadnienia jawi się wprost, że podstawą skazania H. A. za czyn z art. 244 kk były jedynie te ustalenia faktyczne oraz ów konkretnie orzeczony środek karny w wymiarze 5 lat w wyroku łącznym z dnia 22 lipca 2010 roku, wydanym w sprawie II K 282/10. Sąd meriti w tym wypadku nie odwołał się do jakichkolwiek innych skazań H. A., które ewentualnie pozwalałyby na poczynienie ustaleń, iż z tych innych skazań wynikałby również lub jedynie zakaz jazdy rowerem po drogach publicznych obejmujący dzień 22 kwietnia 2015 roku, co dawałoby ewentualnie podstawę do przyjęcia wypełnienia przez oskarżonego normy art. 244 kk, w oparciu o owe inne skazania i poczynione na ich tle ustalenia faktyczne. Przeciwnie, Sąd Rejonowy odwołał się jedynie do tego jednego wyroku wydanego w sprawie II K 282/10 oraz orzeczonego w nim łącznego środka karnego, co znalazło odzwierciedlenie nie tylko w treści uzasadnienia wyroku, ale również w opisie czynu przypisanego H. A. w samym wyroku. Przedmiotowe uwagi są istotne, gdyż powodują daleko idące ograniczenia Sądu w kontekście czynienia ustaleń faktycznych. Z powodu obowiązującego Sąd zakazu reformationis in peius, przy uwzględnieniu złożenia w sprawie apelacji jedynie przez oskarżonego na swoją korzyść, Sąd nie miał możliwości dokonania ustaleń faktycznych na niekorzyść H. A., wykraczających poza sferę i granice ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji oraz oparcia rozstrzygnięcia na konkretnie wskazanym fakcie, określonego skazania H. A. i wymierzenia środka karnego jedynie w sprawie o sygnaturze akt II K 282/10.

Dokonując zaś kontroli instancyjnej w sferze poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych oraz dowodów, na których oparł je ten Sąd, należy podkreślić istotną nieprawidłowość owych ustaleń. Wyrok wydany w sprawie II K 282/10 przez Sąd Rejonowy w Łęczycy w dniu 22 lipca 2010 roku jest wyrokiem łącznym (k. 12 – 14). Faktycznie w wyroku tym został wobec H. A. orzeczony łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów w lądowej strefie ruchu na okres 5 lat, z tym, że nastąpiło to w punkcie II wyroku (k. 13), nie zaś w punkcie I, jak błędnie przyjął Sąd meriti (k. 42). Faktycznie wyrok ten uprawomocnił się 29 lipca 2010 roku, jak też nie zawierał żadnego zaliczenia okresów odbytych środków karnych na poczet wskazanego, orzeczonego łącznego środka karnego (k. 12 – 14, 9 – 10). Nie zmienia to jednak faktu, iż z treści owego wyroku łącznego wynika wprost, że orzeczenie wskazanego łącznego środka karnego w punkcie II wyroku, obejmowało uprzednie orzeczenia owych indywidualnie określonych środków w sprawach Sądu Rejonowego w Łęczycy V K 501/06, wyrokiem z dnia 13 września 2006 roku i V K 566/06, wyrokiem z dnia 14 grudnia 2006 roku i w obu wypadkach środki te były wymierzone na poziomie 3 lat (k. 12 – 14). Faktycznie we wskazanych indywidualnie sprawach przedmiotowe środki karne zostały orzeczone w oparciu o art. 42 § 1 i 2 kk, obejmując zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów w lądowej strefie ruchu, przy czym obie te sprawy dotyczyły skazań H. A. za czyny z art. 178a § 2 kk, czyli jazdy rowerem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości. Nie budzi również wątpliwości fakt, że czyny za jakie H. A. został skazany

w obu indywidualnie określonych sprawach nie są aktualnie przestępstwami, a jedynie wykroczeniami (art. 87 § 1a kw), zaś przepis art. 178a § 2 kk został uchylony z dniem 9 listopada 2013 roku ustawą z dnia 27 września 2013 roku zmieniającą między innymi kodeks karny (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1247). Podobnie oczywistym jest to, że wymierzone w tych wyrokach indywidualnie określone środki karne były wykonywane w okresie poprzedzającym wydanie wyroku łącznego w sprawie II K 282/10. Środek karny orzeczony w sprawie V K 566/06 miał być wykonany w całości w okresie od dnia 21 grudnia 2006 roku do dnia 21 grudnia 2009 roku, zaś tożsamy środek orzeczony w sprawie V K 501/06 miał być wykonywany przez 3 lata licząc od dnia 9 września 2007 roku, choć wyrok w tej sprawie uprawomocnił się wcześniej niż wyrok wydany w sprawie V K 566/06, a mianowicie w dniu 29 września 2006 roku.

Podniesione wyżej kwestie pozostały kompletnie poza zainteresowaniem Sądu Rejonowego. W ogóle nad nimi się nie pochylił, nie dokonał w tym względzie jakichkolwiek ustaleń faktycznych oraz ocen, które pozwoliłyby na uznanie, że zagadnienia te, a także rodzące się z nich problemy, były przedmiotem rozważań Sądu merti. Zauważając ów problem Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie odwoławczej w dniu 10 maja 2016 roku wystąpił do Sądu Rejonowego celem wyjaśnienia istotnych wątpliwości rysujących się na tym tle, ewentualnie podjęcia pewnych działań dla ich wyjaśnienia (k. 56 – 57), co jednak nie odniosło skutku (k. 59 – 61). Sąd zaś z urzędu, w toku rozpoznania apelacji w niniejszej sprawie, nie jest uprawniony do dokonania szeregu czynności, które leżą w gestii Sądu I instancji oraz wyjaśnienia poważnych i istotnych wątpliwości rysujących się na ich tle.

Oczywistym jest, że w pierwszej kolejności rysuje się ewentualny problem kontrawencjonalizacji skazań H. A. w sprawach V K 501/06 i V K 566/06, zgodnie z treścią art. 2a kw, co w świetle treści art. 2a § 3 kw rzutowałoby na określenie czasu wykonania środków karnych orzeczonych w tych sprawach.

Pomijając nawet powyższe zagadnienie, w szczególności w kontekście oceny istnienia przesłanek do wydania w tych sprawach orzeczeń w zakresie zmiany kar, podstawowym zagadnieniem, które nie może zostać pominięte jest czas wykonania środka karnego orzeczonego w sprawie II K 282/10 w punkcie II wyroku z dnia 22 lipca 2010 roku. Sąd Rejonowy bowiem konsekwentnie powołuje się na treść art. 43 § 2 kk wskazując, że zakaz ten obowiązuje w pełnym wymiarze i nieprzerwanie przez okres 5 lat, licząc od daty uprawomocnienia się wyroku, czyli 29 lipca 2010 roku. Ten sposób rozumowania Sądu I instancji nie może być zaakceptowany. Prowadzi on bowiem do przyjęcia, że ów środek karny orzeczony w wymiarze 5 lat był w rzeczywistości wykonywany od dnia 21 grudnia 2006 roku do dnia 29 lipca 2015 roku, czyli przez przeszło 8 lat i 7 miesięcy. Teza Sądu Rejonowego, iż taki sposób wykonania owego środka karnego, czyli de facto kary w szerokim rozumieniu, ma oparcie w przepisach prawa i jest dopuszczalne oraz akceptowalne, nie ma racji bytu. Środek karny w zakresie czasu jego obowiązywania, należy wykonywać w tożsamy sposób, jak każdą inną karę, w tym choćby karę pozbawienia wolności. Sąd I instancji zupełnie tego nie dostrzega, a jest wątpliwym, aby w tożsamy sposób oceniał fakt wykonania 5 – letniej kary pozbawienia wolności przez przeszło 8 lat.

Stanowisko prezentowane przez Sąd Rejonowy prowadzi do dalszych niemożliwych do akceptacji konsekwencji. Przyjmując bowiem teoretycznie, iż ów środek karny, który pochłonął uprzednio orzeczone indywidualnie dwa tego typu środki, wykonywany jest w całości od początku, czyli od daty uprawomocnienia się wyroku łącznego wydanego w sprawie II K 282/10, to należałoby konsekwentnie uznać, że przed tą datą owe środki karne nie obowiązywały, skoro w ogóle nie były wykonywane. Jest to jedyne logiczne rozumowanie, skoro orzeczony łączny skorek karny pochłonął poprzednio orzeczone środki karne w indywidualnie określonych sprawach, a do tego miał być wykonywany w całości dopiero od daty uprawomocnienia się wyroku łącznego. Prowadziłoby to do błędnej tezy, że H. A. nie mógł być skutecznie skazany za czyny z art. 244 kk popełnione w przedziale czasu od 21 grudnia 2006 roku do 29 lipca 2010 roku, gdyż w tym czasie nie obowiązywały go oraz nie były wykonywane środki karne w postaci zakazu jazdy rowerem po drogach publicznych (w ruchu lądowym) orzeczone w sprawach V K 501/06 i V K 566/06, skoro przed datą uprawomocnienia się wyroku łącznego wydanego w sprawie II K 282/10 i orzeczonego tym wyrokiem w punkcie II łącznego środka karnego, w ogóle nie był ów środek wykonywany w jakiegokolwiek sprawie oraz formie. Rodziłoby to daleko idący problem, gdyż skazania H. A. w sprawach II K 503/08, II K 745/08, II K 788/08, II K 38/09, II K 85/09 i II K 30/09 obejmują ten właśnie czas i w każdym wypadku z powołaniem się na orzeczone i wykonywane środki karne we wskazanych wyżej dwóch sprawach. Obrazuje to właśnie brak racjonalności w stanowisku prezentowanym przez Sąd Rejonowy, iż przed datą uprawomocnienia się wyroku w sprawie II K 282/10 owe środki karne nie były

wykonywane, a łączny czas wykonania orzeczonego łącznego środka karnego należy liczyć dopiero od tej daty w pełnym wymiarze jego orzeczenia, czyli przez 5 lat. Wskazany sposób rozumowania Sądu I instancji nie może zostać zaakceptowany, gdyż prowadziłoby to do niemożliwych do przyjęcia wniosków oraz konsekwencji, również w świetle obowiązujących przepisów prawa i zasad gwarancyjnych.

Nie ulega również wątpliwości, iż Sąd Rejonowy popada w sprzeczność wskazując, iż środek karny orzeczony w punkcie II wyroku wydanego w sprawie II K 282/10 należy wykonywać licząc od daty uprawomocnienia się wyroku, z powołaniem się na treść art. 43 § 2 kk, a jednocześnie ów środek karny, który był orzeczony w sprawie V K 501/06 miał być wykonywany od dnia 9 września 2007 roku, mimo że wyrok w tej sprawie uprawomocnił się w dniu 29 września 2006 roku, a do tego od dnia 21 grudnia 2006 roku miał być wykonywany tożsamy środek karny orzeczony w sprawie V K 566/06. W tym stanie rzeczy nie sposób dociec z jakich powodów i przyczyn ów środek karny orzeczony w sprawie V K 501/06 miał być wykonywany dopiero od dnia 9 września 2007 roku, zresztą wbrew treści przepisu, na który Sąd ten powołuje się w odniesieniu do wykonania wskazanego środka karnego orzeczonego w sprawie II K 282/10.

Błąd Sądu Rejonowego sprowadza się do jeszcze innego ważkiego zagadnienia. Sąd ten, choć odwołuje się do treści art. 43 § 2 kk, nie dostrzega zupełnie innych przepisów regulujących zagadnienie wykonania kar, w tym również środków karnych. Sąd I instancji zupełnie bowiem pomija regulacje, które przewidywały uprzednio (art. 43 § 2 zd. drugie kk), jak i przewidują aktualnie (art. 43 § 2a kk), iż orzeczone zakazy nie bieżą w okresach odbywania kary pozbawienia wolności. Jest to istotna kwestia, gdyż H. A. niewątpliwie odbywał kary pozbawienia wolności w omawianych okresach, co wynika wprost z treści jego skazań. Oznaczałoby to, że nie jest możliwym, aby przedmiotowy zakaz orzeczony w punkcie II wyroku wydanego w sprawie II K 282/10, jak też zakazy tego typu orzeczone w innych sprawach, były nieprzerwanie, w jednym ciągu, skutecznie wykonywane (a tak przyjmuje Sąd Rejonowy), nawet w czasie odbywania przez oskarżonego kar pozbawienia wolności. Kwestia ta została również pominięta przez Sąd I instancji, zaś brak wyjaśnienia tych aspektów wykonania owych środków (zakazów) prowadzi do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie rzeczywistego czasu ich obowiązywania. Kwestie te również wymagały dokładnego ustalenia oraz oceny. Niezależnie bowiem od podniesionych wyżej okoliczności w zakresie wykonania orzeczonych środków karnych (zakazów) omawianych w sprawie, zastosowanie wskazanych aktualnie regulacji w kontekście biegu tych zakazów, rzutować będzie na rzeczywisty i faktyczny czas ich wykonywania, co Sąd meriti również winien mieć na względzie, celem prawidłowego ustalenia ich obowiązywania, w tym ewentualnie w dacie 22 kwietnia 2015 roku.

W świetle powyżej podniesionych okoliczności oraz dokonanych rozważań nie budzi wątpliwości fakt nieprawidłowego procedowania przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie, a popełnione przez Sąd meriti błędy i uchybienia mają istotny charakter, powodujący potrzebę sięgnięcia przez Sąd po uregulowanie określone w art. 440 kpk. Oczywistym jest, iż zaskarżony wyrok jest w istotnym stopniu nieprawidłowy, skoro w jego ramach doszło do skazania H. A. za czyn z art. 244 kk na skutek błędnych ustaleń faktycznych, co do czasu obowiązywania orzeczonych wobec oskarżonego zakazów prowadzenia rowerów w strefie ruchu lądowego, w tym oczywiście czasu obowiązywania zakazu orzeczonego w punkcie II wyroku łącznego wydanego w sprawie II K 282/10. Oznacza to, że wydanie przedmiotowego wyroku nastąpiło z obrazą norm prawnych, w sposób nie dający się zaakceptować. W tej sytuacji utrzymanie zaskarżonego wyroku byłoby rażąco niesprawiedliwe, a to warunkowało konieczność uchylenia wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.10.2011 roku, IV KK 191/11, LEX nr 1044053). W sprawie zachodzi bowiem konieczność przeprowadzenia w całości postępowania dowodowego, dokonania szeregu czynności procesowych, ustaleń faktycznych oraz ocen, co było wyżej sygnalizowane, i co pozwoli na wydanie prawidłowego orzeczenia opartego na faktach i normach prawnych.

Uwzględniając powyższe rozważania Sądu koniecznym było, w oparciu o art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łęczycy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy dokona właściwej interpretacji przepisów prawa materialnego i procesowego dotyczących wymierzenia i wykonywania kar oraz środków karnych, w tym orzeczonych w wyroku łącznym. W tym zakresie uwzględni powyższe rozważania. W sprawie koniecznym będzie precyzyjne ustalenie i

określenie czasu odbywania przez H. A. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów w ruchu lądowym orzeczonego w punkcie II wyroku łącznego wydanego w sprawie II K 282/10, który był podstawą przypisania oskarżonemu popełnienia w dniu 22 kwietnia 2015 roku czynu z art. 244 kk. W tym elemencie Sąd Rejonowy dokona precyzyjnych i przekonujących ustaleń faktycznych, uwzględniając również rzeczywisty czas wykonania owych środków orzeczonych w sprawach jednostkowych, okres odbywania przez oskarżonego kar pozbawienia wolności, jak też obowiązujące w tych aspektach regulacje prawne, bacząc aby faktyczne wykonanie orzeczonych kar i środków karnych odpowiadało ich rzeczywistemu wymiarowi. Oczywiście Sąd I instancji nie może tracić z pola widzenia ewentualnej potrzeby podjęcia stosownych decyzji procesowych w innych sprawach rzutujących na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. W wypadku zaś ewentualnego uznania sprawstwa i winy oskarżonego, Sąd Rejonowy pochylił się z uwagą nad oceną koniecznej i zasadnej reakcji karnej, która odpowiadałaby wszelkim okolicznościom decydującym o wymiarze kary ujętym w art. 53 kk. Orzeczona bowiem aktualnie wobec oskarżonego kara zdaje się tych wszelkich aspektów nie uwzględniać w pełni, tworząc zupełnie niepotrzebne nawarstwienie się orzekania coraz to wyższych bezwzględnych kar pozbawienia wolności, bez rozważenia celów kary, ale również okoliczności dotyczących osoby oskarżonego, jak też charakteru i rodzaju czynów zabronionych jakich niewątpliwie H. A. dopuszcza się. Kwestie te winny być racjonalnie i logicznie ocenione, przy daniu miary reakcji karnej w sposób wyważony i rozsądny w stosunku do tych wszystkich elementów.

Z tych wszystkich względów należało orzec, jak w części dyspozytywnej.